

РЕШЕНИЕ

№ 2815

гр. София, 18.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Галина Ташева
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски като разгледа докладваното от Виктория М. Станиславова Въззивно гражданско дело № 20211100512515 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 20164343/28.07.2021 г., постановено по гр. д. № 22420/2020 г. по описа на Софийски районен съд, I Гражданско отделение, 166 състав, е отхвърлен предявеният от М. Г. Н. срещу „Т.С.“ ЕАД отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК за признаване за установено, че за ответника „Т.С.“ ЕАД не съществува право на принудително изпълнение за следните суми: 1./ 1 411,43 лева – главница за топлинна енергия за периода м.07.2012 г. – м.4.2014 г., 2./ 218,13 лева – мораторна лихва за периода 31.08.2012 г. – 15.01.2015 г., 3./ 332,59 лева – сторени съдебни разноски, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК и изпълнителен лист от 09.07.2015 г. по гр. д. № 4122/2015 г. по описа на Софийски районен съд, Гражданско отделение, 38 състав, и за събирането на които е образувано изпълнително дело № 662/2015 г. по описа на ЧСИ Н.М., рег. № 841 в Камарата на ЧСИ, с район на действие СРС.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в тежест на М. Г. Н. са възложени сторените от ответното дружество разноски пред районната инстанция за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Срещу първоинстанционното решение, в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК, е депозирана въззивна жалба от ищцата М. Г. Н., чрез адвокат И. Д.. В жалбата се излагат оплаквания за незаконосъобразност на обжалваното решение, поради допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон. Оспорват се изводите на районния съд, че разпорежданията на съдебния изпълнител за насрочване на опис от 21.03.2017 г. и от 21.03.2019 г. съставляват валидни изпълнителни действия, годни да прекъснат както преклузивния срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, така и течението на погасителната давност. Поддържа се, че посочените две разпореждания на съдебния изпълнител не могат да се считат за приравнени на годни изпълнителни действия, тъй като насрочените описи не са извършени поради липса на редовна процедура по призоваване на длъжника, като същевременно по делото липсват доказателства за заплащане на дължимите във връзка с тях такси от взискателя. Позицията на т. 10 от Тълкувателно решение № 2/26.05.2015 г. на ОСГТК на ВКС, жалбоподателят счита, че от датата на последното валидно извършено

изпълнително действие по инициираното изпълнително дело – налагане на заповед за изплащане на банкови сметки на длъжник на 02.11.2015 г., е започнал да тече двугодишният преклузивен срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, който с оглед бездействието на вискателя е изтекъл на 02.11.2017 г., респ. към тази дата са настъпили визираните в цитираната разпоредба предпоставки за прекратяване на изпълнителното производство. Поддържа, че извършените след тази дата изпълнителни действия са невалидни, тъй като са извършени по прекратено по силата на закона изпълнително производство. Предвид изложеното твърди, че от датата на перемиране на процесното изпълнително дело до датата на депозиране на исквата молба в съда е изтекла приложимата в процесната хипотеза тригодишна погасителна давност. При тези аргументи моли за отмяна на обжалваното решение и за постановяване на друго, с което искът да бъде уважен. Претендира разноски по делото.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от насрещната страна – „Т.С.“ ЕАД, чрез юрисконсулт К.М. /с пълномощно по делото/, с който същата се оспорва като неоснователна. Излагат се съображения за законосъобразност и обоснованост на обжалваното решение, като постановено при правилно приложение на материалния закон и съобразно с ангажираните по делото доказателства. Моли за потвърждаване на обжалваното решение. Претендира разноски пред въззивната инстанция.

Софийски градски съд, Гражданско отделение, IV А въззивен състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Софийски районен съд е бил сезиран с иск с правно основание чл. 439 ГПК.

С доклада по делото първоинстанционният съд е отделил като безспорни и ненуждаещи се от доказване следните обстоятелства: с изпълнителен лист от 09.07.2015 г., издаден въз основа на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 4122/2015 г. по описа на Софийски районен съд, 38 състав, длъжникът М. Г. Н. е осъдена да заплати в полза на кредитора „Т.С.“ ЕАД следните суми: 1./ 1 411,43 лева – главница за доставена топлинна енергия за периода м.07.2012 г. – м.4.2014 г., ведно със законната лихва от 26.01.2015 г. до изплащане на вземането, 2./ 218,13 лева – мораторна лихва за периода 31.08.2012 г. – 15.01.2015 г., 3./ 332,59 лева – съдебни разноски, за събирането на които суми е образувано изпълнително дело № 20158410410662 по описа на ЧСИ Н.М., с рег. № 841 на КЧСИ.

По делото е изискано и представено в заверен препис изпълнително дело № 20158410410662 по описа на ЧСИ Н.М., с рег. № 841 на КЧСИ. От материалите по него съдът установи следните обстоятелства:

Въз основа на процесния изпълнителен лист от 09.07.2015 г., с молба от 23.10.2015 г. „Т.С.“ ЕАД е поискала образуването на изпълнително дело срещу М. Г. Н. пред ЧСИ Н.М., с рег. № 841 на КЧСИ. С молбата е възложено на съдебния изпълнител извършването на действия по чл. 18 ЗЧСИ, като конкретно е поискано ЧСИ да проучи имущественото състояние на длъжника, да направи справки, да набави документи, книжа и др., и да определи начина на изпълнение.

С разпореждане от 23.10.2015 г. ЧСИ Н.М., с рег. № 841 на КЧСИ, е образувал изпълнително дело № 20158410410662 и е разпоредил извършването на следните действия: изпращане на съобщение по чл. 191 ДОПК до НАП, изпращане на искания за справки до Дирекция „Местни данъци и такси“, КАТ, Служба по вписванията, НАП, СГКК, общинска служба „Земеделие“, налагане заповед върху банкови сметки, насрочил е опис на движимото имущество на длъжника на 03.12.2015 г., разпоредил е изпращане на ПДИ.

До длъжницата М. Г. Н. е изпратена покана за доброволно изпълнение изх. № 220760/02.11.2015 г. Видно от съобщението при посещение на адреса на същата на 04.11.2015 г. не е намерено лице с името М. Н., поради което и на основание чл. 47 ГПК призовкарят е залепил 1 бр. уведомление. От приложеното уведомление се установява, че с него длъжницата М. Г. Н. е уведомена, че в двуседмичен срок от 04.11.2015 г. следва да се яви в кантората на ЧСИ Н.М., с рег. № 841 на КЧСИ, за получаване на покана за доброволно изпълнение и е предупредена, че при неявяването □ в указания срок – книгата ще се считат за редовно връчени.

На 02.11.2015 г. съдебният изпълнител е изпратил заповрни съобщения до „Юробанк България“ АД, „Банка ДСК“ ЕАД, „Уникредит Булбанк“ АД, като е получил отговор на 11.12.2015 г. от „Юробанк България“ АД – М. Г. Н. има открита банкова сметка при тях, но по нея липсват авоари, върху вземането има предишно наложен заповед;

На 02.11.2015 г. съдебният изпълнител, на основание чл. 458 ГПК и чл. 191 ДОПК, е

изпратил съобщение до Националната агенция по приходите /НАП/, с което е уведомил последната за образуването срещу М. Г. Н. изпълнително дело и изискал издаване на удостоверение за наличие на неизплатени публични задължения от длъжника.

С писмо вх. № 199140/02.12.2015 г. ТД на НАП – офис „Изток“ е представила изисканото удостоверение по реда на чл. 191, ал. 4 ДОПК, видно от което длъжникът има неизплатени публични задължения в общ размер на 1 950,36 лева.

С разпореждане от 31.03.2017 г. съдебният изпълнител е насрочил опис на движимото имущество на длъжника на 16.05.2017 г. и е разпоредил изпращане до последния на ПДИ. На същата дата е изпратена ПДИ до М. Г. Н., като по делото липсват данни за нейното връчване.

С разпореждане от 21.03.2019 г. съдебният изпълнител е наложил запор върху вземанията на длъжника в „Банка Пиреос България“ АД и в „Сосиете Жeneral Експресбанк“ АД. На същата дата са изпратени запорни съобщения до посочените търговски банки, като са постъпили отговори на 28.03.2019 г. от „Банка Пиреос България“ АД и на 19.08.2019 г. от „Сосиете Жeneral Експресбанк“ АД, с което уведомяват ЧСИ, че М. Г. Н. има открити банкови сметки при тях, но липсват наличности за изпълнение на запора, върху вземанията има предишно наложени запори.

С разпореждане от 21.03.2019 г. съдебният изпълнител е насрочил опис на движимото имущество на длъжника на 10.05.2019 г.

С молба от 29.08.2019 г. взыскателят е поискал от съдебния изпълнител извършване на справки в НАП с оглед налагане на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника, както и насрочване на опис на движимото имущество на същия.

По делото не се установяват постъпили суми по изпълнителното дело от страна на длъжника или трето лице.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от легитимирана страна, срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси съдът е ограничен от посоченото в жалбата, с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – съгласно задължителните указания, дадени в т. 1 от Тълкувателно решение № 1 от 09.12.2013 г. по т. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

При извършена служебна проверка настоящият въззивен състав установи, че първоинстанционното решение е валидно и процесуално допустимо. Не е допуснато нарушение на императивни материалноправни норми.

По отношение на неговата правилност, предвид релевираните оплаквания във въззивната жалба, настоящият въззивен състав намира следното:

В предмета на делото се включва отрицателен установителен иск за установяване в отношенията между страните, че ищцата М. Г. Н. не дължи на ответното дружество процесните суми, за която е бил издаден изпълнителен лист (ИЛ) на 09.07.2015 г. по ч. гр. д. № 4122/2015 г. по описа на Софийски районен съд, Гражданско отделение, 38 състав, поради изтичане на установената в закона погасителна давност.

Разпоредбата на чл. 439 ГПК предвижда защита на длъжника по исков ред, след като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнителното основание. Законодателят е уредил защитата на длъжника да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. По реда на действащия ГПК, в сила от 01.03.2008 г., заповедите за изпълнение се ползват със стабилитет, тъй като влизат в сила, за разликата от несъдебните изпълнителни основания по чл. 237 ГПК (отм.). По тези съображения разпоредбата на чл. 439, ал. 2 ГПК следва да се прилага и за факти, настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение, когато заповедното производство е приключило, независимо че съдебно дирене не е било провеждано – в този см. Определение № 956/22.12.2010 г., постановено по ч. т. д. № 886/2010 г. по описа на ВКС, I ТО. Като средство за защита на длъжника по висящ изпълнителен процес чрез предявяване на иска по чл. 439 ГПК се дава право на длъжника да

установи, че изпълняемото право е отпаднало, поради факти и обстоятелства, настъпили след съдебното му установяване, които обаче имат правно значение за неговото съществуване. Ето защо не всички правоизключващи и правопогасяващи факти имат отношение към спорния предмет, а само тези, които са настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение (в този см. Определение № 214/15.05.2018 г., постановено по ч. гр. д. № 1528/2018 г. по описа на ВКС, IV ГО).

По изложените съображения, в съответствие с императивните изисквания на процесуалния закон, на изследване подлежат само онези факти, които са настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение, въз основа на която е издаден изпълнителен лист, по силата на който е образувано изпълнително производство.

Нормата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД регламентира, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години. Заповедта за изпълнение замества съдебното решение като изпълнително основание, но при оспорването □ от длъжника чрез възражение по реда на чл. 414 ГПК проверката дали вземането съществува се извършва в общия исков процес. По силата на чл. 416 ГПК, когато възражение не е било подадено в срок, какъвто е и разглежданият случай, заповедта за изпълнение влиза в сила. Не е налице изрична правна норма, която да предвижда, че съществуването на вземането в този случай е установено със сила на пресъдено нещо. Следва да се съобрази обаче обстоятелството, че ако длъжникът не възрази в рамките на установения в нормата на чл. 414, ал. 2 ГПК преклузивен срок, заповедта за изпълнение влиза в сила, като се получава ефект, близък до силата на пресъдено нещо, тъй като единствената възможност за оспорване на вземането са основанията по иска с правно основание чл. 424 ГПК – при новооткрити обстоятелства и нови писмени доказателства. В този смисъл е и трайната и непротиворечива съдебна практика на ВКС – напр. Определение № 480/9.07.2013 г., постановено по ч. гр. д. № 2566/2013 г. по описа на ВКС, IV ГО. Извън иска по чл. 424 ГПК длъжникът не може да се ползва от друга форма на искова защита, с която да оспорва самото вземане. Когато длъжникът е бил лишен от възможността да оспори вземането, може да поиска от въззивния съд отмяна на заповедта за изпълнение на основание чл. 423 ГПК. Този режим се различава от регламентирания в ГПК (отм.) във връзка с издаването на изпълнителен лист въз основа на несъдебно изпълнително основание, в който е предвидена възможност за предявяване на икове – чл. 252 ГПК (отм.), чл. 254 ГПК (отм.), чл. 255 ГПК (отм.), които не се преклудират със специални срокове. В действащия ГПК с изтичането на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта за изпълнение се получава крайният ефект именно на окончателно разрешен правен спор относно съществуването на вземането. Въпреки съществуващите сходства между уредбата на несъдебните изпълнителни основания по ГПК (отм.) и на заповедното производство, уредено в Глава XXXVII на действащия ГПК, последното има съществени специфики, които правят недопустимо поставянето на знак за равенство помежду им. Стабилитетът на заповедта за изпълнение произтича от това, че тя влиза в законна сила, за разлика от несъдебните изпълнителни основания по чл. 237 ГПК (отм.).

Съгласно т. 14 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. по описа на ОСГТК, ВКС, новият ГПК урежда заповедното производство като част от изпълнителния процес и поради това заявлението за издаване на заповед за изпълнение не прекъсва давността. Тя се прекъсва с предявяването на иска за съществуване на вземането, но съгласно чл. 422, ал. 1 ГПК предявяването на този иск има обратно действие, ако е бил спазен срокът по чл. 415, ал. 4 ГПК. Ако иск не е предявен или ако е предявен след изтичането на срока по чл. 415, ал. 4 ГПК, давността не се счита прекъсната със заявлението. Неподаването на възражение от страна на длъжника създава презумпция, че вземането е безспорно, поради което заповедта за изпълнение влиза в сила и въз основа на нея се издава изпълнителен лист съгласно разпоредбата на чл. 416 ГПК.

По изложените съображения съдът намира, че нормата на чл. 117, ал. 2 ГПК следва да намери приложение и по отношение на вземане, за което е налице постановена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, влязла в сила поради неподаването на възражение от страна на длъжника в преклузивния срок по чл. 414, ал. 2 ГПК.

Спорен между страните на етапа на въззивното производство е въпросът дали след като е било образувано изпълнително дело № 20158410410662 по описа на ЧСИ Н.М., с рег. № 841 на КЧСИ, са настъпили обстоятелства, които са прекъснали течението на давностния срок относно валидно възникналите вземания, предмет на издадения на 09.07.2015 г. изпълнителен лист, респ. погасени ли са те по давност.

За да се извърши преценка дали процесните вземания са погасени по давност, следва да се съобрази дали и кога е била прекъсната давността по отношение на тях.

Съдът констатира, че към момента на образуване на процесното изпълнително дело – 23.10.2015 г., е действало Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС, с което е прието, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко едно действие по принудително изпълнение, като от момента на същото започва да тече нова давност, но по време на изпълнителното производство давността не спира.

С оглед разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД, считано от влизането в сила на процесната заповед за изпълнение и издаването на изпълнителния лист – на 09.07.2015 г., е започнала да тече нова петгодишна погасителна давност досежно спорните вземания.

Съгласно нормата на чл. 116, б. "в" ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени в т. 10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС, прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ /независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е било предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане, съгласно чл. 18 ЗЧСИ/, като примерно и неизчерпателно са изброени изпълнителните действия, прекъсващи давността. Вискателят има задължение със свои действия да поддържа висящността на изпълнителния процес, извършвайки изпълнителни действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ, включително и като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. В изпълнителния процес давността не спира, именно защото кредиторът може да избере дали да действа /да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен/, или да не действа /да не иска нови изпълнителни способности/. Когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява, на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, по силата на закона, без значение дали и кога съдебният изпълнител ще постанови акт за неговото прекратяване, тъй като актът има единствено декларативен, но не и конститутивен характер. Поради това новата давност започва да тече не от датата на постановлението за прекратяване на изпълнителното производство, а от датата на предприемането от страна на вискателя на последното по време валидно изпълнително действие.

В контекста на гореизложеното настоящият състав приема, че процесните вземания не са погасени по давност поради следното:

Въз основа на процесния изпълнителен лист от 09.07.2015 г., по молба на „Т.С.“ ЕАД, от 23.10.2015 г., е образувано изпълнително дело № 20158410410662 по описа на ЧСИ Н.М., с рег. № 841 на КЧСИ. В молбата за образуване на изпълнителното дело се съдържа изрично възлагане на съдебния изпълнител по смисъла на чл. 18 ЗЧСИ, поради което същата прекъсва течението на погасителната давност – **на 23.10.2015 г.** По силата на изричното му овластяване съдебният изпълнител е предприел следните изпълнителни действия, годни да прекъснат погасителната давност: на 02.11.2015 г. съдебният изпълнител е изпратил заповрни съобщения до „Юробанк България“ АД, „Банка ДСК“ ЕАД, „Уникредит Булбанк“ АД, като най-късно наложеният заповр на банкови сметки на длъжника датира от 04.11.2015 г., при съобразяване на обстоятелството, че заповрът се счита наложен не от датата на изпращане на съобщението, а от датата, на която заповрното съобщение е достигнало до адресата си – следователно следващото изпълнително действие от значение за това дали е изтекъл преклузивният срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК е налагането на заповр върху банковите сметки на длъжника от **04.11.2015 г.**

Спорен между страните е въпросът дали разпорежданията на съдебния изпълнител от 31.03.2017 г. и 21.03.2019 г., с които е насрочен опис на движимото имущество на длъжника, представляват валидни изпълнителни действия, годни да прекъснат погасителната давност. Съобразявайки се с дадените в т. 10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС разяснения, настоящият състав приема, че посоченото действие

– насрочване на опис на движимо имущество, не представлява изграждащо изпълнителния способ действие или действие, насочено пряко към имуществената сфера на длъжника, доколкото в изпълнителното дело липсват доказателства такъв опис на която и да е от насрочените за това дати да е бил действително осъществен, а съгласно разпоредбата на чл. 434 ГПК за всяко предприето и извършено действие съдебният изпълнител съставя протокол, в който посочва деня и мястото на извършването му, направените от страните искания и заявления, събраната сума и направените разноски по изпълнението. Съдът счита, че насрочването на опис е техническа дейност от страна на ЧСИ по подготовка на извършване на същинското изпълнително действие и не е част от фактическия състав по извършване на описа, поради което не е от естество да се приеме за действие от значение за изтичането на срока по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Поради това въззивният съд, противно на първоинстанционния такъв, намира, че действията по насрочване за 16.05.2017 г. и 10.05.2019 г. на опис на движими вещи на длъжника представляват подготвително действие и не представляват осъществено изпълнително действие от значение за изтичането на срока по чл. 433, ал.1, т. 8 ГПК.

Предвид изложеното, съдът констатира, че считано от 04.11.2015 г. е започнал да тече нов двугодишен срок по смисъла на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. След тази дата в продължение на две години не са предприемани други изпълнителни действия, поради което на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК изпълнителното производство е прекратено по силата на закона, т. е. считано от 05.11.2017 г., независимо от обстоятелство, че в конкретния случай настъпилата перемпция не е била констатирана от съдебния изпълнител с нарочно постановление.

След последно извършеното на 04.11.2015 г. изпълнително действие, на **29.08.2019 г.** вискателят е поискал от ЧСИ извършване на справка в НАП с оглед налагането на заповед за трудовото възнаграждение на длъжника, както и насрочването на опис на движимото имущество на длъжника. Настоящият състав намира, че така извършеното на 29.08.2019 г. изпълнително действие е валидно и годно да прекъсне течението на погасителната давност, независимо от обстоятелството, че е извършено по перемирано дело. Това е така, тъй като перемпцията е без правно значение за давността. Общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение както за перемпцията, така и за давността. Това обаче са различни правни институти с различни правни последици: давността изключва принудителното изпълнение /но пред съдебния изпълнител длъжникът не може да се позове на нея и съдебният изпълнител не може да я зачете/, а перемпцията не го изключва – обратното, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен да я зачете. Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител трябва да образува новото искане в ново, отделно изпълнително дело, тъй като старото вече е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора, нито ползва или вреди на длъжника. То може да бъде квалифицирано като дисциплинарно нарушение на съдебния изпълнител, само доколкото не е събрана дължимата авансова такса за образуване на отделно дело и с това са нарушени канцеларските правила по водене на изпълнителните дела. В този смисъл и практиката на ВКС, обективизирана в обективизирана в Решение № 37/24.02.2021 г. по гр. дело № 1747/2020 г. на ВКС, IV ГО, Решение № 93/17.05.2021 г. по гр. д. № 2766/2020 г. на ВКС; Определение № 248/01.04.2021 г. по гр. д. № 3647/2020 г. на ВКС, IV ГО.

Предвид гореизложеното и като съобрази извършените по процесното изпълнително дело изпълнителни действия въззивният съд приема, че считано от датата на влизането в сила на процесната заповед за изпълнение и издаване на изпълнителния лист – на 09.07.2015 г., до датата на приключване на съдебното дирене в настоящата въззивна инстанция – 26.09.2022 г., не е изтекла предвидената в закона петгодишна погасителна давност, тъй като същата е била прекъсвана в посочения период, както следва: на 23.10.2015 г. с молбата за образуване на изпълнително производство, съдържаща овластяване по чл. 18 ЗЧСИ, на 04.11.2015 г. с наложения заповед за вземанията на длъжника в банка, на 29.08.2019 г. с искането на вискателя за прилагане на изпълнителен способ заповед за трудово възнаграждение и опис на движимо имущество. Предвид така изложено процесните вземания не са погасени по давност, поради което релевираните претенции се явяват

неоснователни.

Тъй като крайните изводи на двете съдебни инстанции съвпадат, обжалваното решение следва да бъде потвърдено като правилно.

По отношение на разноските:

С оглед изхода от настоящия спор право на разноски има въззиваемата страна. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия разноски във въззивното производство в размер на сумата от 100 лева – юрисконсултско възнаграждение пред въззивната инстанция.

По отношение на обжалваемостта на въззивното решение

На основание чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК, с оглед цената на предявения иск, настоящото решение е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Мотивиран от гореизложеното, Софийски градски съд, Гражданско отделение, IV А въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20164343/28.07.2021 г., постановено по гр. д. № 22420/2020 г. по описа на Софийски районен съд, I Гражданско отделение, 166 състав.

ОСЪЖДА М. Г. Н., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. ****, на основание чл. 273 ГПК, вр. чл. 78, ал. 3 ГПК, да заплати на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ****, сумата в размер на 100 лева – разноски във въззивното производство за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи обжалване, на основание чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____